

מערכת "העולם הזה"

פונה אל קוראיה לשתף פעולה לגיווי

ג'יפ מס' ת 6027

שגנב ע"י חבורה שפלה ביום הרביעי שעבר לפני בנין המערכת, רח' גליקסון 8, תל-אביב, בשעת הגניבה היו לג'יפ הסימנים הבאים, שהוחלפו אז שונו מאז, בחלקם או כמלואם:

שמשיה קרמית: מימין המלה "עתינות" באותיות לבנות גדולות, משולש לבן עם קו, סמל "העולם הזה" בצבע אדום. בצד שמאל השמשיה שבורה.
צבע: ירוק כהה, עם כתמים ירוקים-בהירים מלפנים ומאחור.
מלפנים: סומבון גדול, מכסה את שני הגלגלים הקדמיים, בצבע ירוק בהיר, שני מוטות לדגלונים על שתי הכנפיים (במקרה שמוטות אלה הוסרו, נשארו על הכנפיים חורי הברגים). הפנס הגדול השמאלי היה עמום בשעת הגניבה.
מאחור: הגלגל החמשי, מוברג בשלושה ברגים. משמאלו מיתקן ירוק-כהיר מרובע להחזקת גריקן, בתוקן גריקן חלוד.
הגג: ברונט בצבע רגיל, מכסה את כל הצדדים. הדלתות עשויות מברונט. בשתי הדלתות ומאחור חלונות פתוחים עם סורג ברונט. בדלת השמאלית קרוע הסורג.
כפנים: ריפוד ירוק לכסאות. חור בתחתית בין שני הכסאות הקדמיים. מד-המהירות ומודד הדלק אינם פועלים. כספסל האחורי חסר ריפוד משעות הגב.
מנוע מס' 409351, תוצרת פורד אמריקה, שנת הייצור 1942.
5 צמיגים כמצב בינוני זרע.

כל הגורם לגילוי הג'יפ וכן ואו להרשעת גונביו, יבוא טל שכרו המתאים

כריכות ל"העולם הזה"

א. הגנו מודיעים בזה לקוראים המעוניינים בכריכת גליונותיהם, כי המספרים:

657, 658, 668, 676, 677, 678

אזלו לחלוטין בארכיונו.

ב. אנו מבקשים שוב לא לשלוח צ'קים או המחאות דואר ללא צרוף כתובת השולח.

מדור הכריכות

גם לפני גשם

רחוב הרצל 89, תל-אביב
טלפון 5473

פסנתרינו

קניה - מכירה - תקונים
כ ו ו נ י ם
וסטרמן את ספיר
תל-אביב, רח' רש"י 9

ת' א ט ר ו ן

סגאנארל בעל כרחו

בשנת 1666 הציג מוליך בתיאטרוננו בפריס את המחזה המיוזנתרופ (שונוג האדם), הנחשב כיום ליצירתו הגדולה ביותר. כמו יצירות מופת אחרות רבות, לא זכה גם מחזה זה להצלחה מיידית אצל-הקהל. היתה זו קומדיה אמיתית, הקרובה לטרגדיה - דו"ח חייכני, אך עגום על מהותו של האדם.

היתה סכנה כי המיוזנתרופ יסור מעל הבמה לאחר מספר קטן של הצגות, ומוליך, שהיה בראש ובראשונה שחקן ומנהל תיאטרון, ניסה להציל את האהובים על ידי תחבולה מחר כמת: הוא כתב מהתלה קלילה על הנושא החביב עליו: רופאים. נתן אותה בתוספת למיוזנתרופ. באופן כזה יכול היה להמשיך להצגת המחזה החשוב בפני קהל שאב ברובו לראות את המהתלה מועטת הערך.

הרופא בעל כרחו, כך נקראת המהתלה, מספרת אודות חוטבי-עצים בשם סגאנארל (אחד השמות האהובים על ידי תחבולה מחר באחדים ממחזותיו). עקב תעלול אשתו של סגאנארל, חושבים אותו לרופא. למרות שהוא מכחיש את הדבר, מאלצים אותו, באמצעות מכות מקל, להודות בכך. סגאנארל מקבל על עצמו את הדין, מתחיל למצוא ספוק בתפקידו של רופא (בעיקר של לבבות אוהבים).

משחק ללא משמעות. המחזה נכתב מבלי כל יומרות ספרותיות. מכיל סידרה של בדיחות פשוטות ומשעשעות ובכדי להציגו היום בהצלחה יש לתת לו לברש חדש. אכן הוא, ובן זוגו ביצירות מוליך, תענוגי סקאפיו, שמשו עילה להצגות מפוארות ומרובות המצאות בימתיות על במות רבות.

רופא בעל כרחו הוא, אפוא, מחזה לבמאי, ואלו רפאל קלצ'קין, שכיים את ההצגה בהבימה, הוא במאי מתחיל, סירון העושה את צעדיו הראשונים במקצוע קשה ומסוכן. יתר על כן נטל על עצמו את התפקיד הראשי במחזה, בעל כרחו, כיון שלא מצא שחקן אחר מתאים, לדעתו. באופן כזה נאלץ קלצ'קין לקיים את עצמו, משימה קשה ביותר בהתחשב בעובדה שכשחקן הוא נוקט חמיד לריסון, ומשחקו חסר משמעת עצמית.

כיון שבקומדיה, כל בדיחה דורשת תכנון מדויק, הן מבחינת התנועה והן מבחינת הדבור, דבר שקלצ'קין הבמאי-השחקן לא הצליח כלל להשיגו, וזו הולצתו של מוליך רק למעט מאד תגובות-צחוק. אם בכל זאת היה יופי מסוים להצגה, יש להודות על כך לצייר אנטול גורביץ, שהוציא מתחת ידיו תפאורה מענינת ויפה.

מותו של שחנן

כשאבו מיטיל וסילטיל, שני הילדים גבורי מחזהו של מוריס מטרלינק הצפור הכחולה לגן-העדן, מצאו שם את סכא שלהם, הסובל ממחלת השגרון.

שחקן תיאטרון הבימה, אברהם ברץ, אשר מילא במחזה את תפקיד הסכא לא סבל משיגרון. היה לו לב חלש, בראשית השבוע, ערב אחד סיים את השתתפותו בהצפור הכחולה, חזר לביתו שברחוב פרוג 27, הלך לישון. אין זה קל לעמוד לילה לילה על הבמה ולחזור, לעתים במשך חודשים רבים, על אותן השורות, על אותם המשפטים. לזכור שהקהל רואה את המחזה בפעם הראשונה, כשבילו זוהי חתייה, גם אם השחקן כבר הגה את שורותיו מאות פעמים.

הצגה הולכת והצגה באה, התיאטרון לעולם עומד, ובעוד מחזה אחד עומד לרדת מן הבמה, כבר מכינים את המחזה השני. בשעה 9.30 צריך היה אברהם ברץ להשתתף בחזרה מחזה חדש של תיאטרון הבימה, פרי עטו של המחזאי היהודי אברהם גולדפדן. היא אכל ארוחת בוקר, קרא בעתון, עיין אף בבקורתו של ד"ר חיים גמזו איש הארץ על ד"ר דאק שהוצג בתיאטרון הקאמרי. לפתע לא עמד בו לבו. הוא קבל שבץ-לב.

הבימה לא נותרה אלא לקרוא לרופא שיאשר את המוות. בשעות הבוקר, למחרת, נאספו שחקנים, סופרים, וידידיו של אברהם ברץ, רובם קשישים, בני זור הולך ומסתלק, אשר לח אותו ככרת דרך ארוכה מהצגת חובכים, באורות נוער ציונית ברוסיה, ועד עלייתו ארצה בשנת 1928.

נסתיימה דרכו של הבסלן (בהדבוק של אנסקי) אשר הלך לחפש את הצפור הכחולה בגן העדן.

הרופא בעל כרחו, מהתלה ב-3 מערכות מאת מוליך, מבוימת בידי רפאל קלצ'קין, בתפאורה של אנטול גורביץ, בתיאטרון הבימה.

א נ ש ם

למי צלצלו -

נשיא ישראל יצחק בן-צבי החל להת-עצבן כאשר קבוצה של צלמים ומסריטים לא הרפו ממנו, ומחברי הממשלה החדשה שבאו לבקר, צלמו את האיש משך 12 דקה רצופות. נחם את הנשיא ראש הממשלה דוד בן-גוריון, אמר לו: "לו ראתה מה עושים הצלמים בארצות הברית לטרומן, לא היית מתמרמר."

לפני הצבעת האמון בממשלה החדשה צלצל הפעמון במזנון הכנסת, החריד ממקומותיהם את מרבית הח"כים שישבו בו, פרט לאיש הפועל המזרחי אליהו משה גניחובסקי, שלא מש מכסאו. בתשובה לשאלתו של השר דב יוסף, שמה לאולם: "אינן שומע את הצלצול שלי?," השיב איש המפלגה הדתית: "לא לנו מצלצל הפעמון."

עם מינויו של דב יוסף לשר ללא תיק, הסיר מעליו השר ללא תיק פנחס לבון את תפקידו כמייצג משרד הממשלה. הסיבה הוא היה מועמד לנשיאת לרגנו, בירת בור-מה, לועידה של מפלגות סוציאליסטיות מכל רחבי אסיה. אולם, ברגע האחרון, נחשק לבון, לפנה, הוחלף על ידי שר החוץ משה שרת, שיעמוד בעצמו בראש משלחת ישראל.

ד"ר זלמן וקסמן, חתן פרס נובל לרפואה (עבור המצאת הסטרפטומיצין) הודיע בניו-יורק כי תרם סכום כסף לטכניוניות לשטח מחקר החידקים במכון ויצמן ברחובות. הסיטופניה תקרא על שם נשיא ישראל הראשון, הפרופסור חיים ויצמן.

בקהיר הוצאו למכירה פומבית 80 מכונות שהיו שייכות למלך הגולה סארקו. ביניהן אחת שהותקנה בה מטה כפולה.

פעאוני בית לחם

הדעה שהובעה לא פעם על ידי מבקרים מחוץ לארץ כי באנשי התיאטרון בארץ דבקי כל התכונות הרעות של חובכים, מצאה חיזוק במקרה שקרה בשבוע שעבר בתיאטרון הקאמרי. בהפקה שאחרי המערכה השלישית נתברר כי יצחק שילדה, המופיע במערכה הרביעית, איננו כלל בתיאטרון. שילח מהר אליו לביתו, גילה כי גרדם אחר הצהריים, ישן באין מפריע עד שעה מאוחרת כלילה. שילה מהר אל התיאטרון במונית, עלה על הבמה, שחק את תפקידו בלי איפור.

שתי יפהפיות איטלקיות פגשו ברחובות וינה, בעת ועידת השלום, את המשורר אברהם שלונסקי, שלבו זרועותיהן בד רועותיו והחלו ללחץ אותו בדרכו לאולם ועידת השלום. שלונסקי, לא ידע במה זכה לכבוד, לא התבלבל, נצל את ההזדמנות לט ייל בחברת נערות יפות. לבסוף התברר כי הכבוד היה מיועד לסינרור האיטלקי מיפרי, הדומה בחיצוניותו לאברהם שלונסקי.

זו לא היתה התקרית היחידה שארעה לשלונסקי בווינה בגלל קלסתרו פניו המיוחד במינו, בטעות נחשב לחבר המשלחת המוני גולית, הוזמן למסיבה של משלחת המזרח הרחוק.

אסתר וילנסקה, מנהיגת מקיי מהרה לבית הסוהר ביפו לבקר אסירים קומוניסטים שגוננו למאסר חדשים בעון עריכת הפגנה בלתי חוקית בצנרת. האסירים לעגו לב שילאנסקי, היושב זה חודשים מספר באותו כלא. קראו לעומתה, שאלו אותו: "מדוע אין מנחם בגין בא לבקר אותך?"

באחד מעשרות הראיונות שמאריין מונרה, שחקנית הקולנוע רחבת הלב, מעניקה לעיתונאים מדי חודש, השיבה, לכשנשאלה אלה באיזה ארצות היתה רוצה לבקר: "איטליה, ספרד, קובה, סין, הודו, ארץ ישראל" לעתונאי ששאלה למה היא רוצה לבקר בארץ, ענתה: "אני נוצריה אדוקה, רוצה לשמוע את פעמוני בית-לחם ונצרת."

הכריז ראש ממשלת הונגריה מתיאס (מתתיהו) רוט ריקלש, לשעבר מזכירו של גריגורי אבמייביץ זינובייב (שהוצא להורג לאחר משפט הטיהור הסובייטי הראשון שון 1936) בוועידת עסקי המפלגה הקומרניסטית בברופסט: "להונגריה היה מזל, שסלנסקי וכנופיתו הפושעת נתגלו בעוד מועד. אחרת היתה ציכוסלובקיה הוסכת סטיואיסטית והונגריה מולדתנו היתה מוצאת את עצמה בין הפטיש והסדן."

מזל אחר היה, לדעת רבים, לרקושי עצמו, כיון שבצעת משפט זינובייב ריצה תקופת מאסר של 15 שנה בכלא הונגרי, ניצל מהר צאה להורג ברוסיה.

וינסטון צ'רצ'יל, ראש ממשלת בריטניה, עומד לפרוש מן החיים המדיניים. על כך יודיע ברבים מיד לאחר הכתרת המלכה בחודש יולי.